

ata Dichtbij

Magazine van ATA | Maart 2019

‘Iedereen maakt
een praatje als je
een hond hebt’

Wens van de maand ••> overvallen door eenzaamheid ••> overreind geholpen met de
raizerstoel ••> ATA's puzzel

Persoonlijke veiligheid

Voorwoord

In onze vorige ATA Dichtbij hebben we in het kader van ons 30-jarig bestaan opgeroepen om uw wensen in vervulling te laten gaan. Wat een prachtige wensen zijn er binnengekomen! De eerste wens is al in vervulling gegaan, ziet u in deze uitgave. In de ruim anderhalf jaar dat ik voor ATA verantwoordelijk ben, heb ik al veel mensen ontmoet die ouder worden maar nog volop in het leven staan. Die genieten van vrienden, familie, maar ook activiteiten willen ondernemen en veilig op stap kunnen gaan door onze alarmering. Toch zijn er ook mensen voor wie dat niet vanzelfsprekend is. Die niet altijd aanspraak hebben, naasten hebben verloren en zich ertoe moeten zetten op stap te gaan. Die uitkijken naar het moment dat de hulp komt om het huis schoon en leefbaar te houden of het familielid dat maar af en toe komt.

Mijn collega's van de alarmopvolging komen elke dag bij onze klanten thuis die gealarmeerd hebben en hulp nodig hebben. In deze ATA Dichtbij vertelt Leontien over haar ervaringen. Ze merkt in haar werk dat eenzaamheid vaak voorkomt. Ik ben er trots op dat we met Leontien en haar andere ATA collega's het verschil mogen maken in het leven van al onze cliënten.

Veel leesplezier gewenst!

Maarten Klapwijk
Directeur Zorgcentrales

Actueel

Viering 30-jarig jubileum

Op donderdag 22 november vierde Stichting ATA haar 30 jarige jubileum met al haar externe relaties. Bij deze gelegenheid waren ook tien klanten aanwezig die hadden gereageerd n.a.v. een oproep in het ledenmagazine ATA dichtbij.

De dag bestond uit een programma met sprekers in Clubs & Subs en een rondleiding op de nieuwe locatie van stichting ATA. Tijdens de rondleiding kon er een kijkje genomen worden op de verschillende afdelingen.

De presentatoren namen de mensen mee in een reis door de tijd. Zo vertelde voormalig bestuurslid Rob Oudkerk over het ATA van vroeger. Peter de Visser, directeur Includio, ging met twee klanten in gesprek en Maarten Klapwijk hield een interactieve quiz. Het publiek mocht raden hoeveel alarmen er die week binnengekomen waren bij ATA. Dit waren er 1816.

Als afsluiting werd er onder het genot van een hapje en een drankje gezellig nagepraat

Komt uw wens volgende maand uit?

Weet u nog, dat we u in onze vorige uitgave van ATA Dichtbij vroegen of u een bijzondere wens heeft? Omdat we 30 jaar oud zijn, leek het ons een leuk idee om een paar van die wensen in vervulling te laten gaan. Op onze vraag hebben veel lezers ons enthousiast antwoord gegeven. Veel leuke inzendingen kwamen er binnen. Daarom vonden we het jammer dat we maar aan enkele inzendingen tegemoet konden komen (op pagina 9 vindt u er één van).

Juist omdat u zo enthousiast reageerde, gaan we vanaf nu elke maand een wens laten uitkomen. Wilt u weten welke wensen de komende maanden gaan uitkomen? Houd dan onze socialmediakanalen goed in de gaten. Bent u de vorige keer misschien vergeten om iets in te sturen? Dan krijgt u alsnog een tweede kans. U kunt het formulier hieronder insturen per mail of per post. En misschien wordt ook uw wens werkelijkheid!

Omdat wij 30 jaar bestaan, zullen we een aantal wensen in vervulling laten gaan. Laat ons maar weten waar u van droomt!

Mijn wens is: _____

Mijn naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____

Woonplaats: _____

Telefoon: _____

E-mail: _____

U kunt deze antwoordkaart terugsturen naar ATAdichtbij, Postbus 94305, 1090 GH Amsterdam.
Of mailen naar atadichtbij@alamerling.nl.

Op de koffie bij...

Ien Vuursteen

‘Dat ding heeft mijn leven gered!’

Het is een warme oktoberdag in 2018. Ien Vuursteen geniet nog volop van de zonnestralen op haar balkon in Almere. Plotseling schiet haar iets te binnen: ‘Hé, ik heb dat alarmding niet om.’ Het is geen toeval. ‘Het gebeurt vaker, ik ben niet zo precies.’ Meestal laat ze het erbij. Nu niet. ‘Heel vreemd. Ik stond toch op en hing het alarm om mijn nek.’ Een paar uurtjes later vinden de ambulancebroeders haar op de grond met een slagaderlijke bloeding. Net op tijd, dankzij ‘dat alarmding’. ‘Vijf minuutjes later en ik was er niet meer geweest. Wonderbaarlijk hè?’

Een paar maanden later kan Ien – ‘mijn doopnamen zijn Regina Marianne, nét een koningin’ - het verhaal gelukkig nog navertellen. ‘Maar met die hand komt het nooit meer goed. Dat is vervelend, omdat mijn rechterhand door een eerder ongeval ook onbruikbaar is. Ach joh, ik heb al zoveel handicaps, deze kan er nog wel bij’, lacht ze hartelijk.

Al blijft de verwondering haar achtervolgen waarom ze juist toen opstond van haar terras om de alarmknop te halen. ‘Twee uurtjes later ging het schemeren. Ik liep naar binnen, wilde de lamp aan doen en leunde te veel op mijn luie stoel. De lamp viel, ik ook. Meteen voelde ik een vieze natte brij. Bloed. Het spoot eruit.’

‘Iedereen maakt een praatje als je een hond hebt.’

Nieuw jasje

Haar herinnering aan toen is nog helder. ‘De ambulance was er heel snel. Een broeder wilde mijn arm afbinden, het bloed bleef spuiten. Hij pakt een schaar om in mijn jasje knippen. Ik zeg nog: “Niet doen, het is net nieuw, ik heb het voor het eerst aan!” “Maar mevrouw”, zegt hij, “moet ik uw jasje redden of moet ik ú redden?” Gelijk had hij.’ En weer klinkt er een spontane lach. In het ziekenhuis volgt een zware operatie. Eigenlijk moet er nog één volgen. Nuchter: ‘Het kan ook mislukken. Moet ik dat nou nog doen, op mijn leeftijd?’

Bulldog Bella

Op haar 86ste woont Ien Vuursteen nog zelfstandig. In het appartement in Almere is bulldog Bella (5 jaar) haar enige gezelschap. En meteen de reden dat zij niet vereenzaamt. ‘Je móet eruit met een hond. Vier, vijf keer per dag heb je een loopje, en meteen je frisse lucht. Iedereen maakt een praatje als je een hond hebt. Ik kan het alle ouderen aanraden.’

Kinderen

Net als een abonnement op de personenalarmering van ATA, zegt ze erbij. ‘Ik weet niet eens meer hoe lang ik al klant ben. Het zal wel een van de kinderen zijn geweest die erover begonnen is. En een oom van mij die 100 is geworden had ook een alarmknop.

Annette Buitenhuis

Ien Vuursteen

Nee, verplicht hebben de kinderen het mij nooit. Wat dat betreft bemoeien ze zich niet met mij. Heel verstandig, ha ha!’

‘Een stuk geruster’

Annette Buitenhuis (62) is een van haar drie kinderen. Ze woont ver weg, in Eindhoven. ‘Nee, moeder laat zich zo iets niet snel aanpraten’, weet ze. ‘We hebben het weleens genoemd. Uiteindelijk heeft ze het toch gedaan. Dat is belangrijk voor ons als kinderen. Je bent er toch een stuk geruster op, ook omdat zij nog zelfstandig woont en altijd in de weer is. Ze doet zelf nog boodschappen, ze vindt het leuk om te koken, in de zomer is ze druk met bloemetjes en plantjes op het terras. En het is niet de eerste keer dat ze gevallen is.’

Ien weet het. En het vergeten van de alarmknop is sindsdien een stuk minder geworden. ‘Ik dacht altijd: zo’n ding hoeft niet. Nu heb ik gezien hoe nodig die knop is. Die heeft mijn leven gered. Hoe kan het toch dat ik juist op dát moment, terwijl ik lekker in de zon zit, tóch opsta om het alarm te pakken? Vind je het niet wonderbaarlijk?’

‘Uiteindelijk heeft ze toch een alarmknop genomen, dat is belangrijk voor ons als kinderen.’

7 viervoeters om de eenzaamheid weg te kwispelen

Veel mensen - en niet alleen ouderen - zitten de hele dag alleen thuis. Gezellig is anders. Maar wist u wat een heel goed 'medicijn' kan zijn? Een hond! Natuurlijk is dat geen beslissing die u 1-2-3 neemt. Een hond in huis brengt verantwoordelijkheid met zich mee. Maar daar staat veel tegenover. U móet naar buiten, een paar keer op een dag. En buiten lopen met een hond betekent automatisch: aanspraak. Twee hondeneigenaren die elkaar op straat tegenkomen, beginnen in 9 van de 10 gevallen een praatje. Zo leert u dus op een heel comfortabele manier andere mensen kennen. Die aanspraak heeft u trouwens ook binnen. U bent de enige hondeneigenaar niet die hele verhalen ophangt tegen zijn of haar huisdier...

Ziet u ertegenop om een pup te nemen? Dat kunnen we ons voorstellen. Een pup betekent opvoeden, geduld hebben en consequent zijn. En ook: u zit er voor jaren aan 'vast'. Als we ervan uitgaan dat uw voorkeur naar een kleinere hond uitgaat, dan moet u al gauw rekenen op een leeftijd van 12 jaar, of zelfs meer. Die verplichting wilt u misschien niet meer aangaan, als u zelf al redelijk op leeftijd bent. Er is een alternatief: een hond uit het asiel. Dat scheelt al heel veel jaren in leeftijd. En die eenzame hond is straks heel blij met zijn of haar eenzame baasje of vrouwtje. Deze 7 hondenrassen zijn vooral geschikt als u al wat ouder bent.

1 King Charles spaniel

Klein type spaniel, die vooral bekend staat om het hoge knuffelgehalte. Zo ziet de King Charles er ook uit. Hij is dol op gezelschap en hecht zich gemakkelijk aan een baas. Ook plezierig: deze hond heeft niet al te veel beweging nodig, zodat u er geen uren op uit hoeft.

2 Engelse bulldog

De Engelse bulldog mag dan een maatje groter zijn, dat compenseert hij met een ongekende luiheid. Daardoor is het een rustige - en ook lieve - hond die het graag rustig aan doet. Maar bent u zelf nog in staat om een flinke wandeling te maken, dan past de bulldog zich prima aan.

3 Shih-tzu

Populair hondenras en terecht: het is een echte schoothond. Maar vergis u niet. Dit ras heeft een hoge eigenwaarde en laat niet met zich sullen. Luisteren gaat met een klein beetje tegenzin. Wie die eigenwijsheid wel kan waarderen heeft er een hondje aan dat geweldig gezelschap is.

4 Lhasa apso

Ook een ras dat veel te zien is op straat. Vergelijkbaar met zijn oosterse soortgenoot de Shih-tzu, dus een kleine hond met een grote waardigheid. Heeft een uiterlijk om meteen voor te vallen, maar vraagt ook wel wat oefening in gehoorzaamheid.

5 Beagle

Plezierig aan de beagle is dat het ras niet al te groot is. Voor een blokje rond staat de beagle al te kwispelen bij de deur, maar het hoeft geen lange wandeling te zijn. De vacht is kort, wat als extra voordeel met zich meebrengt dat de verzorging relatief eenvoudig is.

6 Yorkshire terrier

De Yorkshire terrier is een grote hond in een kleine verpakking. Eigenwijs, zelfbewust en vooral heel aanhankelijk. Yorks hechten zich sterk aan hun baasje. Denk er wel aan dat de vacht langer kan worden en wat meer verzorging heeft. Maar met z'n aaibare karakter is verzorgen gauw gebeurd. En wist u dat een York ook een ideale alarminstallatie op vier pootjes is?

7 Maltezer

Misschien wel de hond - pardon, hondje - die het meest aanspraak maakt op de titel van schoothond. Niet alleen door het kleine formaat, maar vooral door de letterlijk grote aibaarheid. De Maltezer heeft een dichte witte vacht met de uitstraling van een speelgoedbeest. Regelmatig naar de trimsalon is daarom eerste vereiste.

Meneer Hallie en Paulien Prast

Wens in vervulling: op de foto met een professionele fotograaf!

Een onverwachts verjaardagscadeau voor Amsterdammer Joop Hallie: op de dag dat hij 71 jaar werd, kreeg hij telefoon van ATA Personenalarmering. Zijn wens om een keer te worden vastgelegd door een échte fotograaf ging in vervulling. Een paar dagen later staat een medewerkster van ATA, Paulien Prast, met die professionele fotograaf op de stoep aan de Kattenburgerkruisstraat, vlakbij het Scheepvaartmuseum.

Dertien jaar woont meneer Hallie er al. Aan de tongval te horen een echte Amsterdammer. 'Ja, ik ben geboren in Amsterdam-West. Maar dit is ook een fijne buurt.' Werken heeft hij altijd gedaan bij Ford, banken en stoelen maken voor in de auto's. Sinds het overlijden van zijn broer, twee jaar terug, komt hij minder vaak buiten. 'Ik blijf liever binnen. Ik kan niet goed tegen drukte, ik hou er niet van om aangesproken te worden.' Wat hij dan doet overdag? 'Ik kijk veel tv. Eigenlijk van alles, maar vooral bij programma's over kunst en geschiedenis blijf ik altijd wel even hangen.'

In de huiskamer hangen schilderijen. Meneer Hallie, trots: 'Die heb ik zelf gemaakt. Ik houd heel veel van kleur, maar dat zie je wel in huis.' In de gezellig ingerichte woning is ook nog een herinnering aan zijn verjaardag te zien: een grote doos met Lego. 'Dat is een beetje een hobby, daar ben ik veel mee bezig. Wat dit gaat worden? Een boerderij!' Ondertussen verschijnen er lekkernijen op tafel: moorkoppen voor bij de koffie en een doosje chocolade, nog voor zijn verjaardag. En als die op zijn, begint de fotograaf aan de 'verbouwing' van de huiskamer. Een echte fotostudio wordt het. En meneer Hallie? Hij heeft talent als fotomodel!

Overvallen door eenzaamheid:

het verhaal van Ank

Tot vier jaar terug had Ank Versluys (niet haar echte naam) een druk leven. Een kantoorbaan en de zorg voor haar zieke vader slokten veel van haar tijd op. Ineens verandert alles. Van een vrouw die middenin het leven staat verandert Ank (69), zoals ze zelf zegt, in een troosteloos hoopje mens. Een verhaal over hoe eenzaamheid zomaar iemands leven kan binnensluipen.

'Ik ben vier jaar geleden met pensioen gegaan. Ook was ik mantelzorgster voor mijn moeder. In die zelfde tijd kreeg ik ook nog eens kanker. Daar ben ik gelukkig van genezen, maar alles kwam toen tegelijkertijd. Eenzaam had ik me nog nooit gevoeld. Overdag heb je je contacten op kantoor. Ik deed administratief werk, ben zelfs nog receptioniste geweest. Nou, dan heb je over aanspraak niet te klagen.

Ik had het de laatste jaren niet meer zo naar mijn zin op het werk. Toen ik met pensioen ging vond ik het helemaal niet erg. Ik nam me voor om afstand te nemen van alles en rustig te kijken wat ik nu echt wilde. Maar van lieverlee deed ik helemaal niets meer. Ik lag op de bank, ik verwaarloosde mezelf.

Slapend bracht ik de dag door. In die tijd dacht ik er zelfs weleens over na om er een eind aan te maken. Maar dat kon ik niet. Ik heb twee zussen. Met de één ga ik regelmatig om, met de ander minder. Neven en nichten wonen allemaal aan de andere kant van het land. Die spontane contacten miste ik wel. Ik ben niet getrouwd geweest, heb geen vriendinnen. Ik ben heel beschermd opgevoed, vriendschappen sluiten heb ik nooit meegekregen.

'Van lieverlee deed ik helemaal niets meer.'

'Niet lullen maar poetsen'

Nicole Hofs herkent de situatie van Ank. En ze geeft tips om zoiets vóór te zijn. 'Stap op tijd naar de huisarts. De generatie van 55-plussers ervaart een drempel om hulp te zoeken als zij zich eenzaam voelen. Die zijn opgegroeid met het motto 'niet lullen maar poetsen'. Het is een onderwerp dat ze moeilijk aansnijden.

Zo'n sociale eettafel in de buurt kan dan heel goed voor je zijn. Maar wat denkt die 55-plusser? 'Straks kom ik daar de buurman tegen. Wat vindt die ervan?' Dat kan mensen tegenhouden, maar doe het dan als Ank: word vrijwilliger en ga koken of boodschappen doen. En internet is niet altijd een alternatief. Niet iedereen is tegenwoordig digivaardig.'

De huisarts adviseerde me hulp te gaan zoeken. Zo kwam ik bij een psycholoog van het ziekenhuis terecht, omdat ik daar toch lag vanwege die kanker. Maar dat hielp niet. Ik zakte alleen maar verder weg. Daarna ben ik opgenomen in een kliniek. Wat ze daar doen, is weer structuur in je leven brengen. Op tijd opstaan, cursussen volgen, of je wilt of niet. Ik ben er een week of acht gebleven. Met vallen en opstaan ga je vooruit. En dan mag je ook weer naar je eigen huis. Eerst een uurtje, twee uurtjes, een dag, een dag en een nacht. Doodeng vond ik het. Ik was veel liever in de kliniek, dat was voor mij een veilige omgeving.

Langzaam maar zeker pakte ik het toch weer op. Het ziekenhuis had mij toen al aangemeld bij het Buurteam Utrecht. Sinds april komt Nicole Hofs van het buurtteam hier over de vloer. We kijken samen of er vrijwilligerswerk is dat bij mij past. Helpen bij de voedselbank vond ik te rumoerig. En zo kwam ik terecht bij een soort sociale eettafel. Daar kunnen mensen die eenzaam zijn een keer in

'De halve flat bleek er te komen eten.'

de vier weken komen eten. Ik ben er begonnen als vrijwilliger. Dat vond ik al heel moeilijk. Laat staan dat je daar als eenzaam iemand naartoe gaat om aan te schuiven.

Maar het viel me heel erg mee. De halve flat bleek er te komen eten! "Hé Ank, ben jij er ook? Gezellig!" Je wordt meteen opgenomen. Ook ga ik nu twee keer per week naar de sportschool hier in de buurt. Ik krijg meer contacten, maar het gaat langzaam. Op internet contact zoeken heeft me nooit zo aangesproken. Daar ben ik niet zo happig op. Dat is toch moeilijk, achter een scherm met iemand communiceren.'

Achter de schermen

Leontien Koens, de nachtploeg van de alarmopvolging

Al vijf jaar is Leontien Koens een van de vaste krachten bij de alarmopvolging in Amsterdam. Haar werkdag – of nacht, beter gezegd – begint om elf uur 's avonds en loopt door tot zeven uur 's morgens. En wat er vervolgens die nacht gaat gebeuren is onvoorspelbaar. 'Pas had ik een nacht vijf uur lang geen enkele melding. En binnen tien minuten waren het er vier. Maar dat spreekt mij ook aan in dit werk.'

De medewerkers van de alarmopvolging komen in actie als de collega's in de meldkamer er aan de telefoon niet uitkomen na een alarmmelding. Leontien: 'De meeste oproepen komen van mensen die gevallen zijn. De meldkamer moet dan uitvragen of iemand letsel heeft. Ook gebeurt het weleens dat mensen bellen omdat zij zich niet lekker voelen.'

De meldkamer schakelt dit dan direct door naar de huisartsenpost. Vaak is er ook een mantelzorgster die in actie kan komen. Is die er niet, of vraagt de huisartsenpost ons later toch om even langs te gaan, dan komen wij in actie.' En dan is het maar afwachten wie of wat Leontien achter de voordeur aantreft.

‘Veel mensen zijn alleen, soms zelfs verwaarloosd. En toch moet je op een moment de deur achter je dicht trekken.’

‘Het is heel uiteenlopend. Soms is het een simpele val, We komen ook nare dingen tegen zoals grote botbreuken, overlijden en soms ook een reanimatie.’

Een grapje op z'n Amsterdams

Het zijn voor haar juist de aspecten die het werk aantrekkelijk maken. ‘Je moet altijd maar afwachten wat je voor melding krijgt. Het is snel schakelen. Ook is het altijd een grote uitdaging hoe je mensen moet benaderen. Soms is het heel formeel, een andere keer kun je op z'n Amsterdams een grapje maken. Ja hoor, er wordt ook gelachen. Pas nog, bij een 95-jarige mevrouw met echte Amsterdamse humor. Ik plaste bijna in mijn broek van het lachen. En de ene klant help je overeind en die zegt: “Doeg, jullie kunnen wel weer gaan”, de ander is zo geschrokken dat je niet meer weg mag.’ Bij dat overeind helpen hebben de medewerkers tegenwoordig de hulp van een raizerstoel. Het is een opvouwbaar apparaat waardoor ze in hun eentje in staat zijn iemand weer op de been te helpen. Leontien: ‘Anders moesten we externe hulp inschakelen waardoor iemand langer op de grond moest blijven liggen, of we gingen toch tillen waardoor wij vaak rugklachten kregen.’

Eenzaamheid

Twaalf collega's heeft ze in de alarmopvolging. Leontien is er altijd voor de nachtelijke uren, samen met één collega. Het gebied is flink: groot Amsterdam. Onder die klanten is veel eenzaamheid, weet ze. ‘Veel mensen zijn alleen, soms zelfs verwaarloosd. En toch moet je op een moment de deur achter je dicht trekken. Gelukkig heb ik wel het idee dat we steeds meer voor die groep mensen kunnen betekenen. In de zes jaar dat wij de alarmopvolging doen in Amsterdam, zijn wij als team enorm gegroeid. We signaleren, we rapporteren, we sturen de thuiszorg erop af en bellen de huisarts.

We praten ook met de klant: praat u er weleens over met de huisarts, met uw kinderen of uw familie? Of vindt u het niet leuk om naar de dagopvang te gaan?’

Het zijn ervaringen die je 's morgens om zeven uur niet zomaar weer van je afschudt, weet ze. ‘Al moet ik zeggen dat het wel beter gaat als in het begin. Hoe meer je meemaakt, hoe beter je het van je kunt afzetten. De één heeft er ook meer last van dan de ander. Maar ik moet zeggen: die ene keer reanimeren heeft me toch wel een paar dagen achtervolgd.’

‘Als je iets met passie doet en iets kunt betekenen voor mensen, kun je veel hebben.’

Geen sociaal leven

En dan nog die nachtdiensten erbij. ‘Een sociaal leven heb je daardoor niet echt. Ik slaap overdag. Vier, vijf keer per week heb ik nachtdienst. Na de laatste nachtdienst slaap ik vier uurtjes en draai ik weer overdag mee. En na een nachtdienst ga ik ook niet meteen slapen. Dan haal ik eerst m'n hond op en ga nog even lekker genieten op stal. Ook op vrije dagen ben ik veel in de stal waar mijn paard staat. Ik geef daar ook paardrijles. En ik volg nog een mbo-opleiding in de zorg. “Dat je dat volhoudt”, zeggen buitenstaanders weleens. Ach, als je iets met passie doet en iets kunt betekenen voor mensen, kun je veel hebben.’

Een kopje koffie drinken met uw persoonlijke robot Tessa?

Dementie is een groot probleem onder ouderen. Het is belangrijk dat mensen die aan het dementeren zijn, een beetje structuur in hun leven houden. Maar ja, kinderen komen er niet altijd meer dagelijks over de vloer. En het aantal familieleden en kennissen dunt ook langzaam uit. Maar er komt een oplossing uit een nogal onverwachte hoek: van de technologie. Mogen we u voorstellen aan zorgrobot Tessa?

Tessa is speciaal ontwikkeld voor ouderen met lichte dementie. Wat de robot doet, is de structuur brengen die deze mensen zo hard nodig hebben. Dat gebeurt met stimulerende, opwekkende berichtjes, uitgesproken door een vriendelijke stem. Zo kan Tessa worden voorgeprogrammeerd om op verschillende tijden een boodschap uit te spreken. Zullen we de krant uit de brievenbus halen? Heeft u al trek in een lekker ontbijtje? Wordt het niet eens tijd om de tafel te dekken voor het avondeten? Maar Tessa kan ook herinneren aan afspraken of doktersbezoek, als iemand vergeetachtig is. Een familielid of mantelzorgers kan zelf bepalen welke teksten er te horen zijn, en op welke vaste tijden.

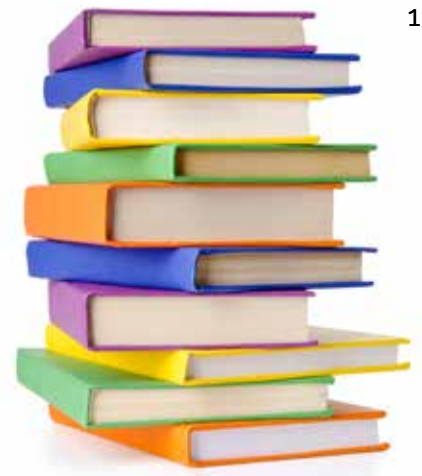
Muziek afspelen

En als de zorgrobot het een beetje stil in huis vindt, dan stelt Tessa automatisch voor om de favorietmuziek van iemand af te spelen. Het klinkt – letterlijk – als toekomstmuziek, maar wist u er al een aantal zorgorganisaties zijn die goede ervaringen hebben opgedaan met Tessa? Als er niet regelmatig iemand over de vloer komt, kan de robot nét het zetje in de rug zijn om een ouder iemand met lichte dementie actief te houden. Misschien wel voor u!

Voorwaarden

Wie interesse heeft, moet een abonnement afsluiten. Dat kost een euro per dag. Ook moet het apparaatje gebruik kunnen maken van wifi en is netstroom een vereiste. Wilt u er iets meer over lezen, kijk dan op de website van de leverancier: tinybots.nl.

Leesplezier

Deze editie van ATA Dichtbij gaat vooral over eenzaamheid. Het is een onderwerp dat ook in boeken regelmatig terugkeert. Voor romanschrijvers blijkt eenzaamheid een bijna onuitputtelijke bron van inspiratie te zijn. Kent u bijvoorbeeld deze drie aanraders al?

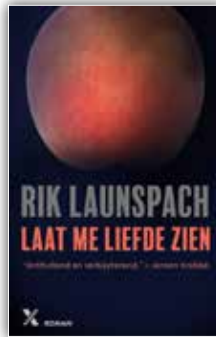

Het einde van de eenzaamheid

Benedict Wells

'Het einde van de eenzaamheid' is het verhaal van Jules Moreau. Op 14-jarige leeftijd verliezen hij, zijn broer Marty en zijn zus Liz hun ouders door een verkeersongeluk. De drie komen terecht in een internaat, gescheiden van elkaar. Door het ongeval van hun ouders raken de drie vervreemd van elkaar. Jules heeft moeite om zijn plek in de maatschappij te vinden. Van het populairste jongetje van de klas wordt hij een verlegen jongen. Hij mislukt als fotograaf, later als auteur. Hij vindt troost bij de roodharige Alva, die hem beschermt tegen de eenzaamheid. Het vierde boek van de jonge Duitse schrijver Benedict Wells stond lange tijd hoog in de bestsellerlijsten.

Uitgever: Meulenhoff
Prijs: v.a. € 9,99 (ebook)

Laat me liefde zien

Rik Launspach

Reuben wil acteur worden maar het ontbreekt hem aan talent. Hij wordt verliefd op Lotte, de beste studente van de toneelschool. Zij kan hem ontlopen als ze verhuist naar Amerika, waar ze een rol kan spelen in een buitenlandse film. De carrière van Reuben komt niet van de grond. Verder dan een onbetekenend baantje bij een castingbureau komt hij in eerste instantie niet. Maar als hij eindelijk directeur wordt van het castingbureau, verandert alles. Hij dwingt jonge actrices tot seks voor een rolletje en krijgt ook weer te maken met Lotte, die werk zoekt. Auteur Rik Launspach beschrijft daarmee een actueel thema. Temeer omdat hij als voormalig acteur die wereld goed kent.

Uitgeverij: Xander Uitgevers
Prijs: € 20,99

De man die zijn moeder miste

Cilja Zuyderwyk

Jack is een verlegen man die met zijn moeder Liesbeth en zijn opa op het platteland woont. Als zijn moeder kanker krijgt en een borstbesparende operatie moet ondergaan, ontstaan er complicaties tijdens de narcose. Daardoor kan zij niet meer spreken en bewegen. Jack verzorgt haar in een chalet in de achtertuin. Als de eenzaamheid hem te veel wordt gaat hij daten. Hij ontmoet Hannelore met wie hij gaat samenwonen. De harde realiteit van het leven wordt de dromerige, gevoelige Jack al gauw te veel. Hij wordt meermalen teleurgesteld, onder meer door Hannelore en een vroegere vriend.

Uitgeverij: Brave New Books
Prijs: € 22,62

Puzzelmoment

Wat kunt u winnen?

Onder de juiste inzendingen verloten we een aantal exemplaren van de boeken 'Het einde van de eenzaamheid', 'Laat me liefde zien' en 'De man die zijn moeder miste'. Op pagina 15 kunt u meer lezen over deze boeken.

Hoe maakt u kans?

Maak de puzzel af en stuur de oplossing in vóór 1 april 2019. Stuur deze, voorzien van uw naam, adres, telefoonnummer en voorkeur voor het boek naar: ATAdichtbij, t.a.v. Prijsvraag, Postbus 94305, 1090 GH Amsterdam. Per e-mail kan ook: atadichtbij@alarmering.nl. Let op: dit emailadres is alleen voor de ATA Dichtbij. Andere wijzigingen dient u door te geven via ata@alarmering.nl. Over de uitslag wordt niet gecorrespondeerd. Uit de juiste inzendingen worden vijf winnaars getrokken.

schaap-kameel	▼	interest	▼	beroep	▼	ongehoorzaam	deel v.e. naald	▼	treffen
huisdier							zuurdeeg		
3	▶					verdroogd	▶		
maand	▶			Griekse letter	▶	pl. in Italië	▶		
buitenverblijf				afkeer	▼				
▶							1	▶	strekking
zangspel	moes			sportvrouw	▶				
				keerzang	▶				
▶						slotwoord	▶		
						besef	▶		
cru		vulkaan op Sicilië	▶				muggenlarve		cadans
		waterzucht	▶						
▶				schande	▶				
voor alles	▶	4					trekgat		
smekend verzoek									
▶				traag	▶				
				Europese hoofdstad	▶				
kort-schrift	lerland						pl. in Gelderland		puinhoop
	razen								
▶						naarling	▶		
						riv. in Spanje	▶		
in memoriam (afk.)	▶			klap	▶				
selenium (afk.)				godsdiens (afk.)	▶		getroffen	▶	2
									eikschiller
▶				wisselspeler	▶				
				Bijbelse priester	▶				
veerkracht	▶						binnenvaartuig		
mager				gouden tientje (afk.)	▶		rondhout		
▶									
				auto-stalling	▶				
met grote moeite	▶	5					put- emmer		

1	2	3	4	5
---	---	---	---	---

Heeft u suggesties of is u iets opgevallen in de ATAdichtbij?

Laat het ons weten via:
ATAdichtbij, Postbus 94305,
1090 GH Amsterdam.

Of mail naar:
atadichtbij@alarmering.nl.

Voor algemene vragen en
aanvragen zijn wij telefonisch
bereikbaar tijdens kantooruren
op 020 - 592 3131 en via
ata@alarmering.nl

Colofon

'ATAdichtbij' is een uitgave van Stichting ATA **Redactie**adres Stichting ATA, Postbus 94305, 1090 GH Amsterdam **Eindredactie** Mirjam Potjer **Redactie** Frank Smulders, Deborah Reingoud en Paulien Prast **Drukwerk** Mediacyber **Ontwerp** Bureau Supervisie **Teksten** Jan Luyendijk **Fotografie** Studio38C

Opplage 16.250

© 2019

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt, vermenigvuldigd of gedistribueerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

